

ประวัติศาสตร์ชุมชน ประวัติการตั้งถิ่นฐานของชาวเกาะยาวไม่ปรากฏหลักฐานที่ชัดเจนว่าเริ่มขึ้นเมื่อใด แต่มีการเล่า สืบกันมาว่า เป็นกลุ่มชาวมุสลิมที่อาศัยตั้งบ้านเรือนอยู่ตามชายฝั่งทะเล อำเภอเมืองตรัง เมืองสตูลและตามเมืองอื่นๆ ที่กัวลันสงครามพม่ารบไทยเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2328 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช โดยอพยพเลียบชายฝั่งทะเลไปจนกระทั่งได้พบเกาะยาวน้อย เกาะยาวใหญ่เห็นว่าเกาะทั้งสองนี้เป็นทำเลเหมาะที่จะหลบภัย จึงได้พร้อมกันยึดเอาเกาะเป็นที่หลบภัยและตั้งหลักแหล่งทำมาหากินประกอบอาชีพ ถือกันว่าประชาชนกลุ่มนี้ เป็นบรรพบุรุษชนรุ่นแรกของชาวเกาะยาวมาตราบปัจจุบัน การเรียกชื่อเกาะยาว อาจเป็นเพราะลักษณะภูมิประเทศที่ยาวของเกาะยาวน้อย และเกาะยาวใหญ่ จากสำเนียงที่พูดคาดว่าบรรพบุรุษของชาวเกาะยาวน้อยมาจากจังหวัดตรัง ส่วนชาวเกาะยาวใหญ่จะมาจากจังหวัดสตูล ในช่วงเริ่มต้นคาดว่าจะอาศัยความรู้ความสามารถในด้านการประมงเพื่อใช้ในการยังชีพ ส่วนความจำเป็นอย่างอื่นทั้งในด้านเกลือ น้ำตาล เข็ม ด้าย ต้องใช้สัตว์น้ำที่จับมาได้แลกเปลี่ยนกับชุมชนอื่น ในพื้นที่ฝั่งตะวันตกซึ่งเป็นพื้นที่ราบหุบเขาเหมาะสำหรับการเกษตร ใช้ในการปลูกข้าว และสวนต่างๆ เช่น มะพร้าว สะตอ มะม่วงหิมพานต์

ยุคแรกจะเป็นสวนแบบผสมผสาน มีคำพูดว่ามะม่วงเกาะยาว (มะม่วงกล้วย-เป็นลูกเล็กยาวตุตแกลมประมาณ 3 นิ้ว , มะม่วงพิมเสน (แก้ว) / สัมโอกับมะกอก มะพร้าวสมุย ก่อนปี 2504 สมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ มารณรงค์ปลูกพืชเชิงเดี่ยว มะพร้าวจะมาในช่วงนั้น เมื่อก่อนหมู่ป่าชุกชุมมาก (เดิมมีคนจีนเลี้ยงหมูในคอก แต่หมูหลุดออกไปจากคอกอยู่ในป่า ?) ปะโหรนย้ายมาจากภูเก็ตตอนปี 2500 ตอนนั้นบนเกาะมีประมาณ 400 กว่าครอบครัว คนมีประมาณ 2000 คน มีหมู่ 1 – หมู่ 5 ต้นตระกูลหลักของคนเกาะยาวย้ายถิ่นฐานมาจากตรัง มีตระกูล เริงสมุทร ศรีสมุทร กกล้าสมุทร นิลสมุทร และโรมินทร์

โต๊ะครูแอ โรมินทร์ เป็นครูสอนศาสนาที่มีชื่อเสียงมากในเกาะยาว เรียนมาจากไทรบุรีเป็นผู้บุกเบิกปอเนาะสันติสุข ตอนนั้นรายได้เข้ามาเกาะยาวเพราะว่าปอเนาะที่นี่เป็นเหมือนตักศิลาของภาคใต้ (โต๊ะครูโกบ แอควี มาจากเกาะลังกาวิ มาเลเซีย) ตอนนั้นขึ้นเรือจากเกาะยาวไปภูเก็ต ไปขึ้นที่ท่าบ้านสะป่า ใช้เวลาเดินทาง 6 ชั่วโมงข้ามทะเล การเมืองในสมัยนั้นแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มคนจีนกับกลุ่มอิสลาม

กลุ่มคนจีนมาจากพังงาและภูเก็ตที่เช่น กำนันก็ กำนันคก กำนันพก กลุ่มอิสลาม เช่น กำนันหวัง เริงสมุทร กำนันสามารถ สกุลสัน กำนันวิทยา สกุลสัน ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของเกาะยาว

ยุค 2504 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑ ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจเพราะมุ่ง

สนับสนุนการปลูกพืชเชิงเดี่ยว มีการโค่นต้นไม้มาปลูกต้นมะพร้าว มากขึ้น ตอนปี 2500 คนเกาะยาวมีอาชีพทำนาเป็นอาชีพหลัก มีพื้นที่ชาวพื้นเมืองชื่อว่า ชาวชีควาย (ชาวกอเดี้ยว) ใช้ควายไถนา ตอนนั้นประมงมีอยู่ไม่กี่ตระกูล มีทำปลาหมกทะเล (ปลากระบอกใหญ่?) ปลาอินทรี มีตระกูลราเขตกับตระกูลเริงสมุทร (นิลสมุทรจะอยู่แถวบ้านริมทะเล) ขึ้นท่าโต๊ะปีไปขายที่ตลาดตอนนั้นใช้ "เรือยนต์" ใช้เรือยนต์ที่มีเครื่องตั้งในเรือวิ่งไม่เร็วนัก เรือโดยสารสมัยนั้นมีเรือทักษิณลำแรก วิ่งเกาะยาว-อ่าวสะป่าเรือหิรัณทักษิณวิ่งเกาะยาว-อ่าวสะป่า ต้องค้างที่ภูเก็ต 1 คืน เรือสินธุ์เกาะยาววิ่งพังงา วิ่งทุกสิ้นเดือน มีเรือสินธุ์มารับซื้อไก่ สะตอ ส้มโอ มะกอก มะม่วง ปลาเค็ม ไปส่งขายที่สะป่า และคนเกาะยาวก็ซื้อก๊าซน้ำมัน หอม กะเทียม อาหารแห้ง ปลาเครื่องใช้ ตอนนั้นที่ลงเรือที่เกาะยาวต้องต่อลงเรือแจวทำน้ำแห้ง ค่าเรือบาทหนึ่ง ตอนนั้นค่าเรือภูเก็ตเกาะยาว 5 บาท สินธุ์ที่ได้มาจะบรรทุกลงเกวียน (เทียมควายถึกตัวเดียว) ตอนนั้นเกวียนมีของขายหลง คำหรวด ไม้แก้ว (ขาย คือ ปู่หรือตา) ขายอาจ วาหารักษ์ ร้านของชำสมัยนั้นมีที่บ้านริมทะเลมีของบังเส็ม หมู่ 1 มีกำนันคก ร้านแป๊ะเจงซี ที่บ้านทุ่งเรียกร้านสัน เมฆบุตร (หัวคด) ที่หน้าปอเนาะมีร้านของชำหรวด ดาวเรือง เจ๊ะเต็ม (ขายก๊วยเตี้ยว) ขายเก็ม ที่หมู่ 6 มีร้านโกปีง่าเวซ (นิเวศน์กล้าสมุทร) หมู่ 3 มีร้านถั่วแก่อมะ(ตายแล้ว)นายบุญมย

หมู่ที่ 3 4 5 ปลูกยางพารา หมู่ 6 ปลูกมะพร้าว หมู่ 2 ไม่เปลี่ยนแปลงเพราะว่าพื้นที่เล็ก ยังทำนาอยู่ และมีผู้นำศาสนาอยู่เยอะมีมัสยิดบ้านใหญ่ซึ่งเป็นมัสยิดหลักของเกาะ มีสุสานของตระกูลโรมินทร์กับเริงสมุทร

หลักยุคเกวียน 2508-2509 มีรถยนต์เข้ามาที่เกาะเป็นรถออสตินของนายวินัย สุขวานิช เป็นตาของนายก (ก้องสิน) มาบรรทุกของแทนเกวียนลงมากับเรือรังกแหลมทองแก้ว บางที่เรือลำนี้ก็เอาหนังตุลงหรือหนังควายมาขาย หลังสงครามเวียดนามมีรถจิบจากยูเอส โดยเควิตมาสำรวจแร้ติดต่อกับโรงพักแล้วยกรถให้ ตอนนั้นมีโรงหนังชื่อ เกาะยาวภาพยนตร์ของตระกูลกิจประสาน (มีธุรกิจโรงสี โรงหนัง รังกเพาะเลี้ยงหมูพันธุ์หลังแอ่น หมู่ป่าตอนนั้นมีเก็บภาษีจ่ายค่าภาษีหมูให้กำนันผู้ใหญ่บ้านคิดหางละ 8 บาทต่อบ้าน ส่วนมากเป็นข้าราชการคนพุทธมารับซื้อไป สมัยยุคปอเนาะเฟื่องฟูการบันเทิงไม่ค่อยมีการส่งเสริมเท่าไรเราเคร่งครัดศาสนามาก วิถีตอนนั้นอยู่ในวิถีศาสนา ทุกคนอยู่ในจารีตศาสนาไม่ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรทุกคนจะมารวมกันที่มัสยิด ตอนนั้นมีหนังเร่และลิเกมาอยู่เข้าจะมาตกลาซอในนา เพราะคนบนเกาะไม่กินปลาน้ำจืด ตอนนั้นกบกับหอยเชอรี่ยังไม่มี สมัยก่อนเขาจะสร้างเรือนไม้กระดานกับหลังคาสังกะสี ใครมีเรือนไม้กระดานถือว่าเป็นคนมีเงินผู้หญิงมุสลิมก็ต้องปิดคลุมผ้าอูบเลียนแบบมาเลเซีย

2518 ยุคกสิกรรม ทำโครงการเงินผัน โรงเรียน

ก่อนนั้นมีถึงป.7 มีส่วนน้อยที่ไปเรียนต่อ มีแต่ลูกข้าราชการ ลูกครู ถนนตัดหมู่ 1 ถึงหมู่ ๖ บนทาง

เกวียน จากท่ามาเนาะ ถึงท่าเขา ประมาณ 7-8 กิโลเมตร เริ่มมีการขุดคู เอาดินมาถม มีรถบรรทุกดิน รถปิคอัพ มารับจ้างของกำนันวิฑิตา แลนด์โรเวอร์ มาทุกคืน มีสภาตำบล มีครู หมู่ 1 มีสุขาภิบาล

ยุคป่าเปรม 2522 เริ่มมีโครงการสร้างงานในชนบท ให้สภาตำบลทำโครงการพัฒนา เริ่มมีสุขศาลา แล้วพัฒนามาเป็นสถานีอนามัยและโรงพยาบาล 10 เตียง มีหมอดำแย แม่บังเหียด ...มะนุ้ย ไม้แก้ว เป็นหมอดำแยประจำชุมชน มีการใช้สมุนไพรรักษาบ้าน มีโครงการแพทย์ทางอากาศของสมเด็จพระเจ้าเสด็จมาสามครั้ง ในหลวง และพระราชินีเสด็จมาที่เกาะยาว ครั้งที่ในหลวงเสด็จ ตอนโต๊ะครูแเอาอายุ 50 ปี

ยุควิกฤติทะเล ปี 2537 โรงเรียน มัธยมมีตั้งแต่ ปี 2520 มีถึงมัธยม 6 ได้ 5-6 ปีแล้ว มีเด็กเรียนต่อมากขึ้น เรือปรับมาใช้เรือหางยาว ประมาณ ปี 2520 วังสะป่า เข้า-เย็น เลยมีการหาท่าเรือใหม่ ได้บางโรง เรือหางยาวก็มีมากขึ้น ยุคชาติชาย 2532 มีคนมาซื้อที่แก่งกำไร ให้เครดิตไร่ละล้าน (เสียดัน คนจีนมาเลย์ เป็นนายหน้าขายที่ให้สุดต่านมาเลย์) การท่องเที่ยวเริ่มมีการบุกเบิก เมื่อฝรั่งเริ่มมาพักแบบล่องสแคว์ของบังหมาด ตอนนั้นกลุ่ม ล่องปิชมากวานซื้อที่ เป็นแห่งแรก เป็นพวกกลุ่มหมู่บ้านรัตนวิฑิตา สส.อยุธยา หุ้นส่วนเป็น ไกด์เยอรมัน คุณวิฑิต จากบางกอกทาว์ ทำวิธีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ซึ่งไม่ค่อยประสบผลสำเร็จ

ยุควิกฤติทะเล ปี 2537

ประชากรเพิ่มมากขึ้น มีคนนอกเยอะ ออกทะเลเริ่มไม่คุ้ม ไม่มีกฏทะเล เริ่มมีหนี้สิน มีอวนรุน อวนลาก ผู้ใหญ่ ผู้นำศาสนาเป็นเจ้าของแพปลา นับจากแผน 1 มีการพัฒนาเรืออวนลากอวนรุน ชาวบ้านไม่มีรายได้เป็นของตัวเอง นายังเป็นอาชีพหลักและประมงเป็นอาชีพเสริม

เรืออวนลาก หรือ ชาวบ้านเรียก “อวนไถ” ก็จะมีกลุ่มทุนภูเก็ต กระบี่ กั้นตั้งมา เรืออวนไถลำแรกของอ่าวพังงา ชื่อเรือ “ทนทักษิณ” ของแป๊ะกิม เรืออวนลาก ชื่อเรือ “พรกัญญา” ของแป๊ะกัก แพเรือเจ้าแรก ชื่อ แพเด่นสมุทร (มีเรือ แพ) กับเรือป.พิชญานาวา ของคนมหาชัย ตอนนั้นชุมชนคนจีนริมฝั่งอ่าวพังงา จะเริ่มมีแพ แต่ก่อนไปขายแคตตาลูกเกิด ไปส่งที่มหาชัยกรุงเทพ เริ่มมีห้องเย็น

คนเกาะยาวเป็นศูนย์กลางของอ่าวพังงา เพราะมีได้กั้ง (ชุมฝ่อ-กูก) กั้งกับตันเรือ พอปี 34-35 เกิดวิกฤติเรืออวนลาก เรือใหญ่เริ่มออกนอกพื้นที่ ทุนท้องถิ่นเริ่มมีอวนลากเดี่ยว โดยกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน พวกนายทุนขนาดใหญ่เริ่มขายเรือขนาดเล็กและขนาดกลาง ให้นายทุนท้องถิ่น เพราะไปไม่รอดแล้ว มีการ

สร้างเรือใหญ่ออกข้างนอกแทน (เขาโละทิ้ง เพราะทรัพยากรน้อยแล้ว จึงกันเป็นแถว เพราะรู้ไม่เท่าทัน เรืออวนรุน หรือเรือลากแคระ (คัดแปลงจากเรือหางยาวใช้ทุนน้อย ใช้น้ำตื้น ได้ถึงชายฝั่ง ลากอวนลาก ตอนนั้นมีได้กั้ง จาก เพชรบุรี มหาชัย อันดามัน อีสาน พม่า 6 ระยะเวลา กั้งไม่ต้องอาศัยทักษะมาก เพราะเริ่มนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้

ปี 2536 คนออกทะเลเอง กุ้งก็ได้น้อย ปลาที่ต้องซื้อจากข้างนอก พวกคณะกรรมการสมาคมฯ เป็นพวกนักร้องท้องถิ่น – นักร้องเรียน มีกำนันวิทยา (เป็นผู้ออกจับกุมเอง) บังยัดมปีะ โหรนม บังอิว, บังยะหมี, บังหมี ความสมบูรณ์ของทะเลสมัยก่อน แต่ก่อนตั้งหม้อรอกุ้ง แหลมสัก – แหลงอวนลาก อวนรุน เป็นชุมชนประมงขนาดใหญ่ของกระบี่ บังคิ่น สิงโต – เขาอนุรักษ์หน้าบ้าน ไม่ต้องออกไปไกล ชาวบ้านรวมตัวกันปกป้อง มีรายได้วันละ 7000 -8000 บาท จากไม่ได้อะไรเลยก็เริ่มฟื้นฟู ตอนหลังพวกเกาะยาว จับกลุ่มคุยกัน เรื่องแหลมสัก บังโสบรูจักและสามารถติดต่อพวกแหลมสักได้ ตอนนั้นมูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม สั่งเจ้าหน้าที่ จงรัก แซ่มศรี (ต้น) เข้ามารับผิดชอบทางใต้ มากับบังคิ่น ที่บ้านนายอำเภอณรงค์ เต็มวิจิตร จากนั้นมีการประชุมครั้งแรกกับทีมจากแหลมสัก ที่โรงเรียนเกาะยาว หน้าโรงพัก ถือเป็นจุดแตกหัก โดยบังคิ่นพูดถึงวิธีการและบทเรียน “ชาวบ้านต้องพึ่งตัวเอง” อย่างไม่พึ่งระบบราชการ เราทั้งหมดกั้ง เราจะมีอำนาจอะไร ตัดสินใจเองได้อย่างไร ก็เป็นจุดเริ่มคิด...สลายชาวบ้านจากนักร้องเรียน บังหมีเป็นสภาตำบลก็เอาไปพูดในที่ประชุม โดยมีกำนันเป็นประธาน ซึ่งมีอุดมการณ์ แต่วิธีการยังไม่ถูกต้อง เลยสั่งให้ผู้ช่วยทุกคนต้องเป็นสมาชิกชมรมประมงพื้นบ้าน โดยมีบังหมีเป็นประธาน ในโครงการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่ง เพื่อเฉลิมพระเกียรติในวาระครบรอบ ห้าสิบบพพรรษา ตอนนั้น ระดับจังหวัดมีโครงการอันดามันพัฒนาและมีโครงการอนุภาคอันดามัน(พังงา ภูเก็ต กระบี่) โดยมีสุจิต นิमितกุล

ระยะเริ่มต้นมีสมาชิก 35 คนแต่มันไม่โตเพราะเป็นสมาชิกจัดตั้งต่อจากนั้นได้เชิญเครือข่ายสมาพันธ์มาประชุมที่เกาะยาวที่ศาลาประชาคมมีคนมาประชุมเป็นร้อย นายอำเภอก็หนีไปมีพวกอวนรุนมาประท้วงมั่วไปหมด บังหมาจัดเวทีมองต่างมุมก็หาทางออกไม่ได้ตอนนั้นมีอวนรุนอยู่แปดสิบกว่าลำ ส่วนอวนลากเล็กก็วางมือแล้วเพราะไม่มีรายได้สรุปวันนั้นอนุญาตให้รุนได้อย่างเสรี จากท่ามะเนาะถึงแหลมยางโดยขอร้องให้เจ้าหน้าที่ไม่จับกุมแต่ถ้าออกนอกพื้นที่จะถูกจับทันทีตอนหลังก็ต้องหยุดเพราะพื้นที่ถูกจำกัด

กระทั่งสมัยกำนันวิทยา สกลสัน ลูกกำนันอาจ ทำวาระแห่งเกาะ จับมือกับผู้ว่าภูเก็ต พังงาภูเก็ต เลิกอวนลากอวนรุน ในวันที่ 16 กรกฎาคม 2537 มีผู้ว่ามาเปิดป้ายชมรมถือเป็นป้ายขนาดใหญ่เพราะพ่วงคำว่าเฉลิมพระเกียรติมีประมงอำเภอชื่อชัชวาลลงมาเล่นด้วยตอนหลังพี้น้อยพจนา สวนศรีก็เริ่มพาฝรั่งเข้ามาดูงานของชมรมประมงพื้นบ้านเลยเริ่มคิดจะทำแพ็คเกจ มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นเมื่อ REST พาคณะดูงาน

จาก global ecology ประเทศสหรัฐฯ ไปดูปะการังที่เกาะไข่ตอนนั้นมีสมาชิกจากเครือข่ายมาร่วมเป็นร้อย พอตีกำลังนั่งกินข้าวกันอยู่ก็เห็นเรืออวนลากคู่อยู่ในทะเลก้นน้ำผู้ใหญ่บ้านเลยออกทะเลไปจับตอนนั้นมี โทรทัศน์วิทยุระบบโชนซึ่งเป็นระบบที่สื่อสารกันได้ทั้งอ่าวพังงามีประมงอำเภอคุณชัชวาลร่วมจับกุม ด้วยเหตุการณ์ครั้งนั้นเลยตั้งแต่ตอนหลังเขาก็ปล่อยชมรมเลย ใช้ยุทธศาสตร์น้อยใจจะประกาศสลายตัว มีคนมาร่วมประมาณสามถึงสี่ร้อยคนที่สนามเด็กเล่นหน้าที่ว่าการอำเภอมีการเอาวีดีโอการจับกุมครั้งนั้น มาฉายปรากฏว่าชาวบ้านไม่ยอมให้สลายตัวและเริ่มมีแรงหนุนจากชาวบ้านและองค์กรเครือข่ายมากขึ้น จนมีพิธีลงสัตยาบรรณที่เกาะโบนใหญ่มีเรือมาเข้าร่วมพันกว่าลำจากสามจังหวัดจันทบุรี ลักษณะวิศิษฐ์ รัฐมนตรีช่วยการเกษตรสมัยนั้นมาร่วมพิธีด้วย

ประธานชมรมประมงฯคือบังคิน สิงห์โตของกระบี่มีจรรยา ราชพลที่พังงามีสำเร็จ ราชเขต ที่ประสบ ความสำเร็จในการต่อสู้เพราะมีการเปลี่ยนกลยุทธ์อยู่ตลอดเวลา แต่ที่ได้ผลในสมัยที่บังคินเป็นศูนย์กลาง เพราะว่าทุกคนมีการบันทึกอวนลากอวนรุนแล้วก็นำจะเสนอรายงานผลให้นายอำเภอทุกเดือนมีการทำ สถิติรายได้ของเรือทั้งหมดสามเดือนจะสรุปผลให้ผู้ว่าผลสุดท้ายได้เชิญหัวหน้าผู้พิพากษาจังหวัดพังงา มาร่วมด้วยแต่ก่อนกฎหมายรับเครื่องมือประมงผิดกฎหมายแค่สองอย่างคือระดบิดปลากับเบือเมาซึ่งหมด ยุคไปแล้วจึงแจ้งความเข้าใจกับท่านถึงการทำลายล้างระหว่างอวนลากคู่กับระเบิดปลาสุดท้ายท่านเข้าใจ และรับเอาอวนลากคู่เป็นเครื่องมือผิดกฎหมายสามารถ(ดูสุสานเรืออวนลากได้ที่คลองเคียนตะกั่วทุ่ง หลังจากนั้นได้มีการขยายแนวเขตเพิ่มขึ้นเป็นสามเท่าซึ่งครอบคลุมชาวประมงกว่าหมื่นครอบครัวในวัน นั้นวันที่ต่อรองการขยายแนวเขตมีคนไปร่วมประชุมกว่าสี่พันคน ที่กระบี่และมีตัวแทนเข้าปรับความ เข้าใจและต่อรองและประกาศความสำเร็จจนประกาศเป็นกฎกระทรวงในปี.ศ.2540 ต่อจากนั้นก็เริ่มจัด กลุ่มการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยเป้าหมายแรกเพื่อเป็นกระบอกเสียงผ่านสื่อและคนชั้นกลาง

ผู้นำศาสนาเป็นคณธรงค์ให้เลิกอวนลากอวนรุน ซึ่งมีอยู่ประมาณ 70 - 100 ลำ พอเลิกจากที่ ครอบครัวเป็นหนี้ ประมาณ 5-6 เดือนก็จ่ายหนี้ได้หมด ทะเลก็ฟื้น มีรายได้เดือนละประมาณ 2-3 หมื่นต่อ ครัวเรือน มีการก่อตั้งชมรมชาวประมงพื้นบ้าน พังงาเข้าร่วมเป็นสมาชิกจังหวัดที่ 7 มีการทำเวที ประชาคม ทำความเข้าใจระหว่างสองกลุ่ม มีการปราบ มีเรือลาดตระเวน เพราะเดิมพอเห็นเรืออวนลาก อวนรุน จะโทรแจ้งเจ้าหน้าที่ เพราะไม่มีเรือ พอมีเรือก็ไม่มีน้ำมัน เดือนหนึ่งมีสองน้ำๆ ละ สิบห้าวัน คำน้ำมันน้ำละ ยี่สิบบาท ชมรมมีแล้วสนับสนุนน้ำมัน แต่ไม่มีกำลัง ก็ส่งไปอบรมในโครงการไทยอาสา ป้องกันชายฝั่งทะเลกับทหารเรือ กองเรือที่สาม ได้โครงการอันดามันพัฒนาของกรมการปกครอง ก็มีการ สร้างเรือหางยาว “พะยูนทอง” ได้งบประมาณจากสส. ทำหน้าที่ลาดตระเวน จับต่อสายตรงถึงนายอำเภอ รายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ส่งต่อสภาความมั่นคงแห่งชาติ

